

Keep it simple, Mr. D (del 2)

Jag tänker fan inte säga Gud

Andra gången de sågs var hon intagen med ambulans. Hon kände igen läkaren som log mot henne. Han sa att det var ju synd att de skulle behöva ses såhär igen. Lilian svor åt honom och reste sig. "Jag kan gå igen!" fräste hon och vände sig om. Didrik var snabb och fångade Lilian innan hon slog i golvet. "Det tror jag faktiskt inte att du kan. Magpumpning först, och så tror jag att det behövs förband till de armarna, eller vad säger du?" Han log igen och ropade på syster. Lilian låg kvar på bårvagnen. Den var smal och kall. Hon tänkte att trots att han ler så mycket, känns det aldrig nedvärderande. Leendet gjorde faktiskt att det blev lite varmare. Hon tittade länge efter honom när han försvann bort i korridoren.

Hon vaknade med lätt huvudvärk, men kände sig lugn. Armarna sved. Det var inte alls lika rörigt här inne på avdelningen som det hade varit på psykakuten. Hon somnade om.

Didrik hälsade på redan efter frukost. Hon log när han kom in i salen. Han hälsade lite på de andra flickorna, och gick sedan bort och satte sig på Lilians säng. Hon tog emot när han sträckte ut handen, tog emot det han gav henne. Didrik lät henne titta i lugn och ro och berättade sedan att de tänkte hålla kvar henne i en vecka, till att börja med. "Var är dina föräldrar? Ska jag ringa någon?"

Lilian svarade liksom frånvarande. Sjuksköterskan hade ringt under kvällen när förbanden var klara.

Mamma hade sovit hos henne hela natten och pappa hade tydligen haft viktiga kontraktmöten men skulle köra från jobbet under lunchen. Efter en lång stund frågade Didrik "Vad tycker du om myntet?" Han väntade länge på ett svar, och till slut sa Lilian att det var fint. Hon vände upp ena sidan av bronsmyntet, den som hade en stor fjärl, och viskade den enda textraden för sig själv.

KEEP IT SIMPLE

Didrik tog hennes händer i sina, vände tillbaka myntet och sa att texten som fanns på den sidan kallades sinnesrobönen. På myntet var texten på engelska. Utan att ta blicken från hennes läste Didrik bönen för Lilian på svenska.

Gud,

Giv mig Sinnesro att acceptera

det jag inte kan förändra,

Mod att förändra det jag kan

och Förstånd att inse skillnaden

”Jag tänkte att vi kan läsa den tillsammans, du och jag, varje kväll innan jag går av mitt pass.”
Lilian tittade länge på honom. Funderade. Aftonbön? ”Om du vill såklart.” fortsatte han. Hon
vägde orden. Tanken på att träffa och prata med honom ofta tog bort nästan allt av kylan. Lilian andades in,
nickade och sa ”Men jag tänker fan inte säga Gud.”

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Louise Buenafe Mistén @ CaseClosed med Poeter.se id #28444 innehar
upphovsrätten